

Simon Gregorčič ob svoji petdesetletnici.

(Spisal Peter Bohinjec.)

Ko sem romal l. 1885., ob tisočletnici sve-tega Metoda, v zlato Prago, zapazim med ro-marji Slovenci moža, ki se mi je zdel nena-vaden. Visoka rast, pokončna hoja, zamišljeno korakanje, duhoviti obraz, dolgi lasje, umna be-seda, duhovski ovratnik — kdo je to? — To je pesnik Gregorčič, odgovoré mi. Letošnje poletje naletim zopet na nekem kolodvoru južne železnice na moža podobne vnanjosti. Takoj me popraša prijatelj:

„Kdo je neki ta?“ In od-govoril sem mu: „Si-mon Gregorčič“. Ponu-dila se mi je prilika, vo-ziti se ž njim po želez-nici. Podoba njegova mi je še vedno pred očmi.

Petdesetletnico svoje-ga rojstva je praznoval nedavno ta znameniti mož. Naj se ga tudi čit-tatelji „Dom in Svet“-a spominjajo ob tej priliki.

Njegov oče je razu-men in spoštovan po-sestnik na Vrsnem, hišna šte. 17., pod Krnom na levem bregu bistre Soče. Tu se je porodil Simon Gregorčič dné 15. listo-pada l. 1844. kot drugi sin. Domači kapelan, Anton Gregorčič, ga je naučil brati in pisati. Ker je bil modra glavica, pošlje ga oče v Gorico, kjer je hodil v šolo. L. 1856. prestopi v gimnazijo. Napredoval je iz-vrstno, zato je v tretjem gimnazijskem razredu prišel v malo semenišče. Tukaj se je seznanil s prerano umrlim Iv. Stresom in drugimi tova-riši, s katerimi se je uril v slovenskem spiso-vanju, učil srbskega in češkega jezika, prebiral

klasike, v poznejših letih premišljal Prešérna. Ta-krat je jel zlagati pesmi in jih nekaj poslal „Glas-nik“-u. Profesor Ivan Šolar mu je vzbudil so-sebno ljubezen do materinščine in veselje do latinskih in grških klasikov. L. 1864. je prebil zrelostno izkušnjo z izvrstnim uspehom.

Posvetil se je duhovskemu stanu; posvečen je bil dné 20. vinotoka l. 1867. v tretjem letu in l. 1868. je dokončal bogoslovske šole. Na

svoji prvi službi kot ka-pelan v Kobaridu je bil priljubljen zaradi prijaz-nega in krotkega, pa moškega in modrega ve-denja, kot vnet cerkveni govornik. Osnoval je tu-di narodno čitalnico, sam sodeloval s poučnimi in šaljivimi govori, uril pevce v petju in tako budil ljudi za narodno delo.

L. 1873. je nastopil kapelansko službo v Ri-fenberku, kjer je pasti-roval do konca l. 1881. Zaradi slabotnega zdrav-ja se je dal za nekaj časa upokojiti, a že prihod-nje leto je sprejel službo vikarja v Gradišću poleg

Prvačine; tu sedaj živi v pokoju v svoji hišici.

To je ob kratkem narisano njegovo živ-ljenje. Nič posebnega, kaj ne? Saj je življenjepis brez števila slovenskih duhovnikov podoben temu-le. Kot duhovskega delavca v vinogradu Gospodovem ne pozna slovenski svet Gregor-čiča toliko, kolikor kot pesnika. In pesnika Gre-gorčiča se spominja tudi naš list ob petdeset-letnici njegovi. S. Gregorčič je pesnik, kateremu

Simon Gregorčič.